ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudkyň Mgr. Daniely Zemanové a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci žalobce: **REMA Systém, a.s.**, se sídlem Budějovická 1667/64, Praha 4, zast. JUDr. et Mgr. Tomášem Sequensem, advokátem se sídlem Jungmannova 24, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí,** se sídlem Vršovická 1443/65, Praha 10 - Vršovice, ve věci ochrany proti nečinnosti správního orgánu, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **ASEKOL s.r.o.**, se sídlem Československého exilu 2062/8, Praha 4, zast. Mgr. Janem Kořánem, advokátem se sídlem Opletalova 1015/55, Praha 1, v řízení o kasační stížnosti stěžovatele: **R. K.,** zast. Mgr. Petrem Řehákem, advokátem se sídlem Domažlická 1256/1, Praha 3, proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 19. 9. 2012, č. j. 10 A 22/2012 - 51,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Stěžovatel **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 2 880 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce JUDr. et Mgr. Tomáše Sequense, advokáta se sídlem Jungmannova 24, Praha 1.

III. Žalovaný **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

IV. Osoba zúčastněná na řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Včas podanou kasační stížností stěžovatel brojí proti shora označenému usnesení Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým soud rozhodl, že stěžovatel není osobou zúčastněnou na řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti správního orgánu. Touto nečinnostní žalobou se žalobce domáhal, aby městský soud uložil žalovanému

rozhodnout o návrhu žalobce „*na jeho zápis do Seznamu jako provozovatele kolektivního systému pro zajištění financování nakládání s historickými elektrozařízeními ze skupiny 3. (Zařízení informačních technologií a telekomunikační zařízení) podle přílohy č. 7 zákona o odpadech, a to ve smyslu § 37n odst. 3 zákona o odpadech a § 5 odst. 9 vyhlášky č. 352/2005 Sb.*“ a dále o návrhu žalobce „*na zápis výrobců uvedených v příloze č. 2 rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 1. 2006, č. j. 5194/ENV/720/05, do Seznamu ve smyslu § 37n odst. 3 zákona o odpadech pro skupinu 3. (Zařízení informačních technologií a telekomunikační zařízení) podle přílohy č. 7 zákona o odpadech a dle § 5 odst. 1 vyhlášky č. 352/2005 Sb.*“

V rámci řízení o uvedené žalobě krajský soud vydal vyrozumění o probíhajícím řízení ze dne 30. 7. 2012, č. j. 10 A 22/2012 - 33, které doručoval vyvěšením na úřední desce soudu a které obsahovalo výzvu, aby osoby zúčastněné na řízení sdělily, zda budou v řízení uplatňovat práva osoby zúčastněné na řízení. Stěžovatel na toto vyrozumění reagoval a sdělil, že hodlá uplatňovat práva osoby zúčastněné na řízení.

Městský soud následně usnesením ze dne 19. 9. 2012, č. j. 10 A 22/2012 - 51, rozhodl, že stěžovatel není osobou zúčastněnou na řízení. Své rozhodnutí odůvodnil tím, že stěžovatel není výrobcem nebo osobou povinnou ke zpětnému odběru historických elektrozařízení dle skupiny č. 3 přílohy č. 7 zákona č. 185/2001 Sb., o odpadech a o změně některých dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpadech“), a není rovněž osobou, která by podala návrh na zápis do Seznamu výrobců elektrozařízení jako provozovatel či jako výrobce uvedených zařízení. Stěžovatel pouze uvedl, že hodlá v budoucnu provozovat internetový obchod s elektrozařízením. Na základě těchto úvah dospěl městský soud k závěru, že stěžovatele se nemůže dotknout rozsudek městského soudu vynesený v řízení pod sp. zn. 10 A 22/2012.

Stěžovatel se s názorem městského soudu neztotožnil a proti shora označenému usnesení podal kasační stížnost. Namítl, že již městskému soudu objasnil, že hodlá provozovat internetový obchod s elektrozařízením, a tudíž se jej problematika hrazení příspěvků na financování nakládání s historickými elektrozařízeními bezprostředně dotýká. V daném případě je přitom projednávána žaloba na ochranu proti nečinnosti žalovaného, jehož předmětem je zápis provozovatele kolektivního systému do Seznamu výrobců elektrozařízení pro zajišťování financování nakládání s historickými elektrozařízeními. Rozhodnutím o zápisu příslušného kolektivního systému bude stěžovatel přímo dotčen na svých právech, neboť bude nucen hradit tomuto kolektivnímu systému příspěvky na zajištění financování nakládání s historickými elektrozařízeními, přičemž nebude mít v tomto směru možnost svobodné volby.

Ve vztahu k argumentaci městského soudu, že dosud není výrobcem elektrozařízení, stěžovatel v kasační stížnosti uvedl, že s ohledem na přípravné kroky směřující k otevření internetového obchodu s elektrem má na jeho podnikatelský záměr řízení před městským soudem vliv, neboť již v tomto záměru je nucen kalkulovat s hrazením příspěvků na zajištění financování nakládání s historickými elektrozařízeními. I to je přitom kritérium, zda vůbec bude svůj záměr schopen realizovat, či nikoliv. Stěžovatel navrhl napadené usnesení městského soudu zrušit a věc vrátit městskému soudu k dalšímu řízení.

Žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že stěžovatel není výrobcem elektrozařízení ve smyslu § 37g písm. e) zákona o odpadech. Tvrzený budoucí podnikatelský záměr na tom nemůže nic změnit, stěžovatel navíc žádným způsobem neprokázal, že by tento záměr hodlal realizovat. Dle názoru žalobce se stěžovatele správní řízení o zápisu provozovatele kolektivního systému pro zajišťování financování nakládání s historickým elektrozařízením nijak nedotýká, nemůže se jej dotknout ani nečinnost žalovaného v daném řízení a taktéž ani rozhodnutí soudu o nečinnostní žalobě.

Osoba zúčastněná na řízení navrhla kasační stížnost zamítnout, a to s argumentací obdobnou té, kterou uvedl žalobce, totiž že stěžovatel není výrobcem elektrozařízení, nevztahují se na něj tak povinnosti výrobců pro oddělený sběr, zpětný odběr, zpracování, využití a odstranění elektrozařízení a elektroodpadu, rozhodnutí městského soudu o nečinnostní žalobě se jej tak nemůže dotknout.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti. Co se týče přípustnosti kasační stížnosti, je nutno s ohledem na judikaturu zdejšího soudu uvést, že proti usnesení krajských soudů o tom, že určitá osoba není osobou zúčastněnou na řízení, je kasační stížnost přípustná (v podrobnostech viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 8. 2005, č. j. 7 As 43/2005 - 53, publikovaný pod č. 710/2005 Sb. NSS, dostupný stejně jako další zde citovaná rozhodnutí zdejšího soudu z www.nssoud.cz). Nynější kasační stížnost byla podána osobou k tomu oprávněnou, je podána včas, stěžovatel je v řízení o kasační stížnosti zastoupen advokátem. Důvod kasační stížnosti odpovídá důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s."). Zdejší soud přezkoumal napadené usnesení městského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, zkoumal při tom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Předmětem posuzování ze strany Nejvyššího správního soudu v tomto řízení o kasační stížnosti je otázka, zda stěžovateli svědčilo postavení osoby zúčastněné na řízení před městským soudem.

Dle § 34 odst. 1 s. ř. s. „*osobami zúčastněnými na řízení jsou osoby, které byly přímo dotčeny ve svých právech a povinnostech vydáním napadeného rozhodnutí nebo tím, že rozhodnutí nebylo vydáno, a ty, které mohou být přímo dotčeny jeho zrušením nebo vydáním podle návrhu výroku rozhodnutí soudu, nejsou-li účastníky a výslovně oznámily, že budou v řízení práva osob zúčastněných na řízení uplatňovat*."

V nynější věci není sporu o tom, že stěžovatel městskému soudu výslovně oznámil, že bude v řízení uplatňovat práva osoby zúčastněné na řízení. Spor je veden o to, zda je osobou, která byla dotčena ve svých právech a povinnostech vydáním napadeného rozhodnutí nebo tím, že rozhodnutí nebylo vydáno, či osobou, která může být přímo dotčena jeho zrušením nebo vydáním podle návrhu výroku rozhodnutí soudu.

Žalobce se před městským soudem domáhal toho, aby městský soud svým rozsudkem uložil žalovanému rozhodnout o jeho návrhu na zápis žalobce do Seznamu

výrobců elektrozařízení jako provozovatele kolektivního systému pro zajištění nakládání s historickými elektrozařízeními ze skupiny 3. dle přílohy č. 7 zákona o odpadech a dále o jeho návrhu na zápis určitých výrobců do Seznamu výrobců elektrozařízení (k tomu blíže viz v prvním odstavci tohoto rozhodnutí citovaný petit žaloby k městskému soudu).

Pojem „historické elektrozařízení“ pro své účely definuje vyhláška č. 352/2005 Sb., o podrobnostech nakládání s elektrozařízeními a elektroodpady a o bližších podmínkách financování nakládání s nimi (vyhláška o nakládání s elektrozařízeními a elektroodpady), dále jen „vyhláška o nakládání s elektrozařízeními a elektroodpady“. Dle § 2 písm. a) této vyhlášky se historickým zařízením rozumí „*elektrozařízení pocházející z domácností, uvedené na trh do dne 13. srpna 2005, které je určeno ke zpětnému odběru*“. Za výrobce je dle § 37g písm. e) zákona o odpadech pro účely dílu 8 hlavy druhé části čtvrté tohoto zákona považována: „*fyzická nebo právnická osoba oprávněná k podnikání, která bez ohledu na způsob prodeje, včetně použití prostředků komunikace na dálku 1. pod vlastní značkou vyrábí a prodává elektrozařízení, nebo 2. prodává pod vlastní značkou elektrozařízení vyrobená jinými dodavateli, neobjevuje-li se na zařízení značka osoby podle bodu 1, nebo 3. v rámci své podnikatelské činnosti dováží elektrozařízení do České republiky, nebo tato elektrozařízení uvádí v České republice na trh.*“

Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 26. 8. 2010, č. j. 1 As 17/2010 - 294, publikovaném pod č. 2550/2012 Sb. NSS, dospěl k závěru, že rozhodnutí o zápisu určitého kolektivního systému do Seznamu výrobců elektrozařízení pro zajištění financování nakládání s historickými elektrozařízeními pro určitou skupinu historických elektrozařízení je rozhodnutím o právech a povinnostech provozovatelů kolektivních systémů i výrobců elektrozařízení. V citovaném rozhodnutí je dále uvedeno, že práva a povinnosti výrobců elektrozařízení a provozovatelů kolektivních systémů sice vyplývají z právních předpisů, ale rozhodnutí o zápisu konkrétního provozovatele kolektivního systému pro danou skupinu historických elektrozařízení do Seznamu výrobců elektrozařízení stanoví, který provozovatel je oprávněn a povinen zajišťovat financování nakládání s historickým zařízením. Tímto zápisem také vzniká výrobcům elektrozařízení povinnost plnit své příspěvkové povinnosti v rámci financování nakládání s historickými elektrozařízeními právě prostřednictvím provozovatele kolektivního systému zapsaného pro danou skupinu historických elektrozařízení.

Pro nynější věc je rozhodné hodnocení, zda může být stěžovatel *přímo* dotčen ve svých právech či povinnostech vydáním správního rozhodnutí dle návrhu výroku rozhodnutí městského soudu. Městský soud ve svém usnesení dospěl k závěru, že stěžovatel není osobou zúčastněnou na řízení a zdejší soud se s jeho hodnocením plně ztotožnil.

Přímé dotčení v právech nebo povinnostech by mohlo v daném případě nastat, pokud by vydání rozhodnutí tak, jak se jej před městským soudem domáhá žalobce, mohlo změnit právní postavení stěžovatele, tj. pokud by zakládalo, měnilo, rušilo či závazně deklarovalo některá z jeho práv či povinností. Tak tomu u stěžovatele ovšem v nynějším případě není. Stěžovatel není výrobcem elektrozařízení, netíží jej tak povinnosti stanovené výrobcům zákonem o odpadech pro oddělený sběr, zpětný odběr, zpracování, využití a odstranění elektrozařízení a elektroodpadu. Zápisem určitého kolektivního systému do

Seznamu výrobců elektrozařízení pro zajištění financování nakládání s historickými elektrozařízeními pro určitou skupinu historických elektrozařízení se určuje, vůči kterému subjektu budou výrobci plnit svou povinnost odvádět příspěvky na historické elektrozařízení ve smyslu § 13 odst. 2 vyhlášky o nakládání s elektrozařízeními a elektroodpady. Jak sám stěžovatel připouští, v nynější době není výrobcem elektrozařízení. Vzhledem k této skutečnosti jej tak netíží povinnosti těchto výrobců a nemůže se jej dotknout ani zmíněné rozhodnutí o zápisu do Seznamu výrobců elektrozařízení, ať bude jakékoli.

Namítl-li stěžovatel, že s ohledem na přípravné kroky směřující k otevření internetového obchodu s elektrem se probíhající řízení jeho podnikatelského záměru dotýká, je nutno poznamenat, že se nejedná o přímé dotčení v jeho právech a povinnostech, jak pro postavení osoby zúčastněné na řízení vyžaduje ust. § 34 odst. 1 s. ř. s. Pro naplnění požadavků tohoto ustanovení přitom nepostačí pouhé nepřímé dotčení v právech či povinnostech či dokonce dotčení eventuální (srov. rozsudek zdejšího soudu ze dne 14. 7. 2009, č. j. 2 As 44/2009 - 44). Stěžovatel pro sebe dotčení dovozuje v tom, že při zvažování, zda svůj podnikatelský záměr realizovat, bude nucen nově kalkulovat ještě s hrazením příspěvků na zajišťování financování nakládání s historickými zařízeními. V uvedeném ovšem zcela absentuje konkretizace stěžovatelova práva či povinnosti, kterých by se rozhodnutí mělo přímo dotýkat, samotný podnikatelský záměr, který je stále ve stádiu zvažování, totiž nelze považovat za práva či povinnosti. Jakkoli zdejší soud nezpochybňuje, že v rámci stěžovatelových úvah o jeho podnikatelském záměru může jít o nezanedbatelnou záležitost, nezakládá to přímé dotčení v právech či povinnostech ve smyslu § 34 odst. 1 s. ř. s.

Nejvyšší správní soud ze všech shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, proto ji dle § 110 odst. 1, věty poslední, s. ř. s. zamítl. O věci přitom rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s., dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

Výroky II. a III. o náhradě nákladů se opírají o § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel ve věci neměl úspěch, náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti mu tak nenáleží. Žalovanému v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady. Žalobci, který měl ve věci plný úspěch, náleží dle zmíněných ustanovení s. ř. s. náhrada nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil. Tyto náklady tvoří jeden úkon právní služby spočívající ve vyjádření ke kasační stížnosti, které představuje písemné podání soudu týkající se věci samé ve smyslu § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“). Za tento úkon právní služby náleží mimosmluvní odměna ve výši 2 100 Kč [§ 9 odst. 3 písm. f), ve spojení s § 7 bodem 5. advokátního tarifu], která se zvyšuje o 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu, celkem tedy 2 400 Kč. Tato částka se dle § 57 odst. 2 s. ř. s. zvyšuje o částku, která odpovídá příslušné sazbě daně z přidané hodnoty ve výši 20 % (§ 47 odst. 1 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů), tedy o 480 Kč, jelikož advokát žalobce doložil, že je plátcem této daně. Stěžovatel je tak žalobci povinen zaplatit částku 2 880 Kč jako náhradu nákladů řízení k rukám jeho zástupce JUDr. et Mgr. Tomáše Sequense, advokáta se sídlem Jungmannova 24, Praha 1.

Nejvyšší správní soud žalobci nepřiznal náhradu nákladů řízení za úkon právní služby spočívající v převzetí a přípravě zastoupení nebo obhajoby na základě smlouvy o poskytnutí právních služeb, jelikož k tomuto úkonu právní služby nedošlo v souvislosti s řízením o této kasační stížnosti, ale došlo k němu již v souvislosti se žalobou k městskému soudu, a tvoří tak součást nákladů řízení před městským soudem.

Výrok IV. vychází z § 60 odst. 5 ve spojení s § 120 s. ř. s. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, jelikož jí zdejší soud neuložil žádnou povinnost.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. prosince 2012

JUDr. Radan Malík
předseda senátu